

# ՕՏԵԱՆԻ ՆԱՄԱԿԸ Գ. ԵՊ. ՍՐՈՒՆՆՏՏԵԱՆԻՆ

4 յունվար 1885 Բարիկ

Հայր շնորհափայլ,

Հատ գաւառին մէջ ծնա՞ք որ պղքան շատ ունիք եւ  
ռանդ և աւիւն, և այն ճրջափ բան գիտէք հայութեան  
վերաբերեալ: Կը շրջիք, կը շրջիք, ու միշտ նոր բան մը  
կը գտնէք, նոր համ մը կ'առնուք, նոր հոտ մը կը բուրէք:  
Ձեր ղրկած գիրքն է իրաւցնէ համով հոտով լիք, համ  
անուշակ՝ Արտամիտու խնձորին, փափուկ կաթնորակ, հոտն  
անուշահոտ՝ ուռցան, դաղձուն, ձիթէնւղին:

Ձեր ոճին մէջ՝ Հայոց կռապաշտական դարերուն մո-  
գութիւնն ու դիւթութիւնը կայ, Ձեր զգացումներն ու  
մտածութիւնները՝ քրիստոնէական դարերուն սրբութիւնն ու  
կուսութիւնը ունին: Գլգլացող առուներէն, խոնաւ հողերէն,  
թուփին ու տերեւին մէջ սօսափող հովէն, կը քաղէք արօսօր  
ու հառաչ. փշիկ աղաւնոյն աղու մրմունջներն, աղու Եղի-  
շեայ նախաձընդգէմ պայքարաւ:

Դուք ոչ իբրեւ բնագէտ ու բնալոյծ կը պատիք ու կը  
դատէք ծառն ու քարը, հողն ու ջուրը—դուք հոգի կը  
տեսնէք ամեն բանի մէջ, և եթէ բան մը հոգի չ'ունի՝  
դուք հոգի կուտաք անոր:

Ալիշանէն ու Հայրիկէն ետքը մեր Հայրենեաց վայրե-  
րուն վրայ գրուած բան մը չը կարդացի այնքան ախորժա-  
նօք որքան ձեր գրութիւնքը: Բայց Ալիշանն ալ, Հայրիկն  
ալ, դուք ալ, և ուրիշ բանի՞ բանաստեղծներ, չէք նմա-  
նիր արդեօք այն աղջկան, որուն Աստուած թւեր տուաւ,  
թախ առաւ, ու դեռ կ'երգէ ու կը կանչէ օդերուն մէջ.  
«Սը՞հակ, Սը՞հակ, Սը՞հակ»...

Ես ձեզ ի հերուն հետէ կը ծանշեմ. դուք փոքր էիք,  
փոքրաւորն էիք Հայրիկին. ըսի թէ հանճարաւոր ոմն պիտի  
ըլլաք. եղա՞ք. շնորհակալ եմ:

Մնամ Գերապատիւ Հօրդ անձնուէր

Օտեանց: